

НОСІЙ КОСМАЦЬКОЇ СКРИПКОВОЇ ТРАДИЦІЇ
ДЕМ'ЯН ЛИНДЮК („ПОПИЧЧИН”):
ШТРИХИ ДО ТВОРЧОГО ПОРТРЕТУ

Богдан Яремко, етноорганолог, канд. мистецтвознавства, професор Кременецької гуманітарно-педагогічної академії ім. Т. Г. Шевченка (Львів – Кременець), bo_yar@voliacable.com, +38098 425 37 56.

Стаття присвячена реконструкції творчого портрету давно забутого гуцульського традиційного народного скрипаля із села Космач Косівського району Івано-Франківської області Дем'яна Линдюка („Попиччина”) (1919–1959) на базі інформації, отриманої у 2006 р. від його племінниці, а також від скрипаля із с. Ковалівка Івана Соколоюка, який не тільки поповнив фактологічний матеріал, а й із пам'яті відтворив дві п'єси Линдюка, почуті ним у підлітковому віці. Наданий нотний текст однієї з цих п'єс, разом із запропонованою статтею, дає можливість уявити рівень високої майстерності музиканта і поповнити список „пантеону” видатних гуцульських скрипалів космацько-шепітської традиції.

Ключові слова: скрипаль, традиція, музика „до слухання”, „до співу”, „до танцю”, фоярка, „музика”, „скрипніст”, мелодична лінеарність.

<http://dx.doi.org/10.33398/2523-4846-2018-14-1-132-141>

Пропонована стаття продовжує поповнення музичного „пантеону” іменами яскравих гуцульських скрипалів різних генерацій, які брали участь у неперервному процесі гуцульського професійного інструментально-капельного і одноосібного виконавства. Реконструкція гуцульського скрипкового „пантеону”, розпочата автором статті у 2005 році, вже налічує сім яскравих персоналій, які творили інструментальну традицію у важкі часи панування чужинських влад і боротьби з ними, отримуючи за це заслання, тюрми, поневіряння і втрату здоров'я. Отже, ім'я Дем'яна Линдюка („Попиччина”), виконавська творчість якого була короткою, але яскравою й продуктивною, не залишиться поза часом і пам'яттю музикантів нових поколінь, які й дотепер достойно продовжують давню традицію народного музичування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких порушується питання щодо задекларованої теми, засвідчує, що поглибленим вивченням гуцульської традиції скрипкового виконавства в 1960-х роках займалися Ігор Мацієвський [1], а пізніше – його донька Вік-

торія Мацієвська [2]. У наш час регіональну (космацько-шепітську) скрипкову традицію досліджує аспірант Львівської національної музичної академії ім. М. В. Лисенка Ярема Павлів, науковий керівник якого професор Надія Супрун-Яремко і консультант Богдан Яремко передають свій теоретичний та практичний етномузикознавчий досвід і знання гуцульської інструментальної традиції. Про це свідчать публікації Я. Павліва останніх років [4].

Формулювання мети і завдання статті. Мета – реконструювати творчий портрет скрипаля Д. Линдюка, діяльність якого тривала в 1940–1950-х роках і ім'я якого до цього часу пам'ятають лише окремі односельці. Завдання: знайти тих із родичів і сучасних народних музикантів, хто зберіг у пам'яті деякі факти з життєдіяльності скрипаля (1); описати окремі фрагменти його творчої біографії на базі спогадів знайдених інформантів (2); зробити спробу створення цільного творчого портрету музиканта, а також реконструкції його індивідуального виконавського стилю на прикладі п'єси, з пам'яті відтвореної І. Соколюком і записану автором статті на магнітофон (2006 р.) та письмово транскрибовану Я. Павлівим (2018 р.).

Творча діяльність Дем'яна Михайловича Линдюка („Попиччина”) (1919–1959) тривала лише два десятиліття, проте залишила слід у пам'яті тих, із ким він ансамблював як скрипаль і сопілкар (фоярніст) у капелі видатного музиканта Василя Вардзарука („Якобишина”), а пізніше – у власній капелі, а також у споминах його племінниці Івасюк Марії Танасіївни (1935 р.н., с. Космач, присілок Нижній Ставник) та видатного гуцульського скрипаля Івана Івановича Соколюка (1944 р.н., с. Ковалівка Коломийського району). Ці респонденти виявились єдиними, з ким нам вдалося поспілкуватися в січні 2006 р., адже на той час не залишилося нікого з колег Дем'яна Линдюка, з якими він грав у весільних капелах або хто чув його гру живо. Спираючись на отриману від п. Марії і п. Івана стислу інформацію щодо особистості Линдюка („Попиччина”) як музиканта і людини, робимо спробу реконструювати творчий образ музиканта, який, за їхньою інформацією, був у 1940-1950-х рр. „найславнішим музикою” космацько-шепітського регіону Косівщини.

Народився Дем'ян Михайлович Линдюк невдовзі після закінчення Першої світової війни, у 1919 р., у сім'ї, в якій ще до його появи на світ помер батько, а матері не стало, коли малому минуло всього півроку. Залишившись повною сиротою, хлопець, підраста-

ючи, пізнавав тяжкі випробування, пов'язані з життєвими труднощами перебування в чужій родині. Проте прагнення до музикування, яке виявилось в ранньому дитинстві, допомогло становленню його як вольової особистості, наділеної від природи неабияким музикальним талантом. Музичне „навчання” Дем'яна відбувалося через активне сприйняття музики „до слухання”, „до співу” й „до танцю”, яку він легко засвоював на слух і пробував відтворювати спочатку на фоярці, а пізніше на скрипці, виготовленій космацьким майстром Василем Луцяком („Прокоповим”).

Коли 15-річний Дем'ян став справним фоярністом, його зауважив видатний музикант найстаршої космацької генерації (з родоводу спадкоємних музикантів) Василь Петрович Вардзарук („Якобишин”; 1858–1941), на той час неперевершений скрипаль („скрипніст”), який запросив його в свою весільну капелу. Сталося це в останні роки творчого життя Василя Вардзарука, коли його авторитет був настільки великим, що від музикантів Космача і навколишніх сіл він отримав визнання як „засновник всієї космацької музики” [детальніше див.: 3, с. 261–262; 5, с. 57–62]. Додамо, що В. Вардзарук був чи не першим, хто ввів до капельного музикування сопілку (фоярку) і бас (басолу), посиливши таким чином і мелодичну лінійність, і гармонічну основу всієї музичної фактури. Додатковими відомостями щодо вардзаруківської капели стала інформація, отримана від Івана Івановича Соколюка. Дізнаємося, що членами цього інструментального весільного гурту в 1934–1935 рр. були такі музиканти: Дем'ян Линдюк („Попиччин”) – фоярка, Іван Федорович Соколюк („Хромейчуків”) – цимбали, Лук'ян Олексійович Бойчук („Логойда”; 1908–1987) – скрипка, Іван Михайлович Тисьожний („Дроздів”; 1910–1991) – бубен. Капела В. Вардзарука грала на весіллях Космача з усіма його 32-ма присілками, а також навколишніх сіл. І хоча юному Дем'яну Линдюку не судилося довго грати в капелі (у 1935 р. В. Вардзарук припинив своє творче життя як сопілкар через стягнення сухожилля пальців лівої руки), йому, як талановитому й допитливому „учню”, вдалося перейняти не тільки мелодії і виконавський стиль „патріарха” місцевої скрипкової традиції, а й творчу манеру капельного музикування, яку в подальшому розвивав і удосконалював разом з іншими молодими лідерами-скрипачами космацьких новостворених капел.

Коли в 1935 р. капела В. Вардзарука завершила своє функціонування, у Дем'яна Линдюка почався період застою. Проте минуло

чимало часу і стався випадок, пов'язаний із видатним цимбалістом цієї капели Іваном Федоровичем Соколюком (1908–1994). Як згадує його син, скрипаль Іван Іванович Соколюк (1944 р.н.), у 12-річному віці (1956 р.) він став свідком такої події. До його батька Івана Федоровича завітав зі скрипкою в руках 46-річний Дем'ян Линдюк і запропонував послухати його гру. Батько погодився, і коли зазвучала дем'янова скрипка, малий Іван настільки пройнявся майстерністю гри музиканта, що відчув, як по його тілу нібито „струм пройшов”, а батько, досвідчений цимбаліст, був приємно вражений і здивований. На запитання сина, що це за скрипаль, Іван Федорович відповів, що це справний фоярніст, з яким ансамблював у капелі В. Вардзарука, проте не знаючи, що він є і неабияким скрипалем. Як засвідчив Іван Іванович під час спілкування 2006 р. з автором статті, тоді, у 1956 р., з відповіді Дем'яна на поставлене його батьком запитання щодо причини його переходу на скрипкову гру, з'ясувалося, що під час чекістської облави його затримали і жорстоко побили, унаслідок чого пошкодили легені. Це призвело до того, що Дем'ян захворів на астму („задуху”) і, постійно долаючи її і вже не маючи можливості грати на фоярці, а також через пошкоджену руку, почав самостійно засвоювати гру на скрипці.

Іван Федорович, високо оцінивши „гармонійну” скрипкову гру Дем'яна, запропонував йому разом з ним створити самостійну капелу, на що скрипаль погодився. Але спочатку недовгий час Дем'ян „Попиччин” керував своєю капелою, яка складалася з таких традиційних музикантів із сіл Космач і Брустури: скрипаля Дем'яна Михайловича Линдюка, цимбаліста Івана Федоровича Соколюка, кларнетиста Петра Миколайовича Сіреджука („Павлишина”; 1922–?), бубніста Григорія Танасійовича Прокоп'юка („Бордюгіва”; 1925–2006). Географія обслуговування весіль капелою („пармією”) Д. Линдюка не була просторою, охоплюючи, окрім Космача і Брустурів з їхніми присілками, села Шепіт, Прокурава, Снідавка, Шешори. Гуцульські селяни в післявоєнний період, коли відбувалися колективізація радянського типу, жорстокі чекістські облави, боротьба з УПА, жили дуже бідно, отже статус весільного музики не міг забезпечити нормального матеріального становища. Ось чому Дем'ян Линдюк і його старший брат Семен Михайлович (1917–1965), який був музикантом-аматором, граючи на короткому кларнеті та фюарці „для себе”, на толоці й під час весільного застілля, змолоду оволоділи газдівською професією – навчилися шити чере-

вики і чоботи, ставши відомими й поважними в селі шевцями. У важкі часи 1950-х років („кісний час”) обидва брати мали можливість рятувати себе передусім як майстри з виготовлення взуття, а музикувати – з внутрішньої потреби духовного самовираження і прагнення приносити людям радість.

Невдовзі склад капели частково змінився, адже вона поповнилася талановитим мультиінструменталістом Дмитром Левицьким (1939–2013), який грав на фоярці, та бубністом Василем Калинечком, котрий замінив попереднього, а керівництво капелою, як годиться, перейшло „до рук” скрипаля-„концертмейстера”. Розширилася і географія функціонування капели. Постійними її локаціями стали села Космач, Брустури, Шепіт, Прокурава, Ворохта, Микуличин, Верхнє, Нижнє та Середнє Березне. Капелу запрошували кращі родини, адже авторитет музикантів оцінювався не лише їхньою грою, а й високою особистісною культурою, інтелігентністю та зовнішньою привабливістю І. Ф. Соколюка і Д. М. Линдюка. Один із газдів-запрошувачів, справедливо вважаючи, що на той час ніхто, крім музикантів соколуківсько-дем’янівської капели, так „сильно” не грав, висловився дуже відверто й дотепно: „Інших не хочу бачити навіть у себе на городі, не то що на весіллі”. На жаль, здоров’я не дозволило Дем’яну довго музикувати зі славетним цимбалістом Іваном Федоровичем Соколюком. Останнє весілля, на якому вони грали разом, відбулося в с. Брустури, згодом, незадовго до смерті скрипаля, невиліковна хвороба якого все далі прогресувала.

Племінниця Дем’яна п. Марія надала іншу інформацію щодо хвороби свого вуйка. За її словами, під час німецької окупації на долю музиканта випало нещастя на шість місяців опинитися на каторжних роботах у шахті, де він „заробив” астму, якою страждав до останніх днів життя.

Маючи блискучу музикальну пам’ять, досконалий слух, артистичну вдачу, „добру голову” та привабливу зовнішність, Д. Линдюк за час свого перебування в капелі набув популярності як неперевершений й „славний” музикант, здатний презентувати себе не тільки грою на двох інструментах – скрипці та фоярці, – а й вдачею жартівника-гумориста і чоловіка, що мав успіх у космацьких красунь. Серйозне ставлення до свого статусу славетного скрипаля, яке „гонорово” підтримував вже за життя, музикант підтверджував тим, що нерідко практикував проведення „репетиційної” роботи у себе дома, турбуючись про ту „народну” оцінку діяльності керованого

ним колективу, за яку ніс відповідальність передусім він сам. І це подобалося капелянам, адже, маючи вдачу врівноваженого і спокійного чоловіка, Дем'ян під час таких „репетицій” міг і розслабитися, поллюблюючи жартувати серед своїх колег, вносячи у стосунки між ними людську теплоту й довіру. Очевидно, це сприяло тому, що космачани і мешканці навколишніх сіл поважали скрипаля як музику й людину і „з *гонором*” запрошували його капелу на весілля. Сам же він, хоча із соціальних причин мав зовсім незначну матеріальну вигоду від виснажливих весільних „перегонів”, вважав за честь брати в них участь як музикант і громадянин-пасіонарій.

Як згадує Дем'янова племінниця, її вуйко був настільки талановитим музикантом, що йому не складало ніяких труднощів перейти на слух почуті по радіо румунську чи молдавську мелодії і тут же відтворювати їх на фоярці або скрипці. Його фоярка так „*файно говорила*”, а скрипка так „*солодко співала*”, що „*можна було слухати і не наслухатися*” усього того, що він „*вигравав*”. У репертуарі гуцульської музики були „*Гуцулка*”, „*Голубка*”, „*Яблунівка*”, „*Аркан*”, „*Стільчика*”, „*Коромисло*”, „*Голити жиди*”, а також такі привнесені танці, як полька, вальс, „*Яблучко*”. Поллюблюючи грати на скрипці музику „*до танцю*”, а на фоярці музику „*до співу*”, Дем'ян віддавав перевагу тим творам, які найбільше поллюблялися людям, із запалом граючи для старших „*Аркан*”, „*Гуцулку*” й „*Яблунівку*”, а для молоді – вальси та польки, тим самим „*рятуючи*” свій „*гоно́р*” молодого чоловіка і статус визнаного скрипаля-„капельмейстера”. Помер славетний музикант молодим, сорокарічним, у 1959 р., не залишивши учнів, проте космачани старшої генерації ще довго пам'ятали його зі скрипкою чи фояркою в руках, висловлюючи незабутні враження від запальної гри свого земляка.

На жаль, у 1950-х рр. не було можливості фіксувати гру народних музик на звукозаписувальній апаратурі або занотовувати її на слух. Проте на сьогоднішній день є вторинний запис двох п'єс, які колись грав Дем'ян Линдюк, а запам'ятав тоді ще підліток, а нині видатний скрипаль Іван Іванович Соколюк. Записані нами від нього у 2006 р., ці п'єси, названі ним „*мелодіями Дем'яна Попиччина*”, транскрибовані й досліджені аспірантом Яремою Павлівим, зберігаються у власних архівах кожного з нас. Знайомство з цими п'єсами – і в аудіозапису, і за нотними транскрипціями – уможливило трохи наблизитися до творчого мислення скрипаля, який по-своєму інтерпретував чути ним з дитинства мелодії свого села. Нинішній їх вико-

навець – Іван Іванович Соколюк, у власному репертуарному фонді якого серед розмаїття творів традиційної гуцульської інструментальної музики є зразки з титульними назвами, приміром, „Мелодії Генца”, „Мелодії Лобачука”, „Мелодії Могура”, зберігаються і „Мелодії Дем’яна” („Мелодії Попиччина”) як вираження поваги до творчості незабутнього колеги. Одна з них – „Мелодії Дем’яна Попиччина” – це віртуозний уривок із танцювальної сюїти „Гуцулка”, що складається із чотирьох „колін”, мелодичний матеріал яких розгортається за принципом варіативної комбінаторики чотирьох споріднених або контрастних мелодичних поспівок. Їх повторення або контрастне зіставлення відбувається у відносно невеликому амбітусі, проте, очевидно, з тільки Линдюку властивою інтонаційно-ритмічною і орнаментальною винахідливістю, що дозволяє у грі І. Соколюка відчути ознаки первинного індивідуального стилю саме його, Дем’яна Линдюка. Ці ознаки ще яскравіше виявляються у другому цільному творі – „До співу” (за мелодіями Попиччина), відносно повільні мелодії якого насичені таким інтенсивним розсипом мелізматичних угруповань, на виконання яких здатний багатий фантазією і рідкісною майстерністю винятково талановитий музикант. Прослухавши обидві п’єси, приходимо до висновку щодо комбінаторного мислення скрипаля, спроможного однаково винахідливо і повторювати, і оновлювати мелодичні поспівки, виходячи з даної йому Богом сильної художньої інтуїції щодо майстерної індивідуалізації мелодій, які побутують і визначають суто гуцульський стиль.

За оцінкою племінниці Марії Івасюк, а також за нашими висновками, Дем’ян Линдюк („Попиччин”) увійшов до когорти найславетніших скрипалів своєї округи, „родовід” яких започаткував Василь Вардзарук, а продовжили, ставши самодостатніми скрипалями-„капельмейстерами” й організаторами-конкурентами, Дмитро Васильович Гудим’як („Гудим’ячків”; 1896–1981), Василь Васильович Пожоджук („Генц”; 1899–1991), Іван Олексійович Менюк („Менів”; 1903–1989), Михайло Петрович Слочак („Федорин”; 1913–2003), Юрій Михайлович Книшук („Штудер”; 1927–2007), Кирило Васильович Линдюк („Вітишин”; 1927–2003), Василь Дмитрович Капуляк (1928–2003), а також Іван Іванович Соколюк (1944 р.н.), який до цього часу утверджує високі традиції професійного ставлення до участі у неперервному процесі гуцульського інструментально-капельного і сольного виконавства. У цьому ланцюгу чільне місце займає Дем’ян Михайлович Линдюк („Попиччин”),

життя якого, на жаль, було коротким, але продуктивним і достойним того, щоб його ім'я не залишилося в забутті, поповнивши „пантеон” видатних скрипалів космацько-шепітської традиції.

Список використаних джерел

1. Мацієвський І. В. Музичні інструменти гуцулів. Вінниця: Нова книга, 2012. 464 с.
2. Мацієвська В. І. Виконавські особливості гуцульської весільної скрипкової музики // Актуальні напрямки відродження та розвитку народного інструментального мистецтва в Україні. Київ, 1995. С. 48–51; *його ж*, Музичні релікти гуцулів. Український світ. Київ, 1995.
3. Яремко Б. І. Реконструкція „пантеону” скрипалів космацько-шепітської традиції // Традиційна культура в умовах глобалізації: сучасні соціокультурні практики : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (29–30 жовтня 2010 р.). Харків, 2010. С. 261–265.
4. Павлів Я. Бервінкові награвання космацького традиційного скрипала Кирила Линдюка („Вітишина”): музично-текстологічний аналіз // Народна музика Волині та Полісся. Рівне, 2014. С. 184–191; *його ж*, Текстологічний аналіз двох исполнительських версій гуцульського скрипача // Единство и многообразие славянского мира: наука, культура, искусство: Материалы Междунар. науч.-практ. конф. (Санкт-Петербург, 19-20 октября 2015 г.). СПб: Российский институт истории искусств, 2015. С. 62–64; *його ж*, Порівняльний аналіз бервінкових награвань гуцульського скрипала // Українська музика. Львів, 2016. Ч. 2 (20). С. 31–38; *його ж*, Гуцульський скрипаль Іван Соколюк – репрезентант традиційної музики села Брустури (творчий портрет народного музиканта) // Десята конференція дослідників народної музики червононоруських (галицько-володимирських) та суміжних земель / ред.-упор. Ю. Рибак. Львів, 2017. С. 269–280.
5. Яремко Б. І. Гуцульський скрипаль Василь Вардзарук („Якобишин”) і його послідовники // Етномузика: зб. ст. та матеріалів на честь 60-річчя Богдана Луканюка. Вип. 3. Львів, 2007. С. 57–66.

REFERENCES

1. Matsiievskiy, I. V. (2012), *Muzychni instrumenty hutsuliv* [Musical instruments of Hutsul]. Vinnytsia. 464 p., (in Ukrainian).
2. Matsiievska, V. I. (1995), *Vykonavski osoblyvosti hutsul'skoi vesilnoi skrypkovoi muzyky* [Performance Features of the Hutsul violin wedding music], *Aktualni napriamky vidrozhennia ta rozvytku narodnoho instrumentalnoho mystetstva v Ukraini*. Kyiv. pp. 48–51; *her same*, *Muzychni relikty hutsuliv. Ukrainnyi svit*. Kyiv, (in Ukrainian).

3. Yaremko, B. I. (2010), *Rekonstruktsiia "panteonu" skrypaliv kosmatsko-shepitskoi tradytsii* [Reconstruction of the violinist "pantheon" by Kosmach and Shepit tradition]. *Tradytsiina kultura v umovakh hlobalizatsii: suchasni sotsiokulturni praktyky. Materialy Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (29–30 october 2010 y.)*. Kharkiv. pp. 261–265, (in Ukrainian).
4. Pavliv, Ya. (2014), *Bervinkovi nahravannia kosmatskoho tradytsiinoho skrypalia Kyryla Lyndiuka ("Vityshyna")*: *muzychno-tekstolohichnyi analiz* ["Bervinkovi" tunes by Kosmach traditional violinist Kyrylo Lundyuk ("Vityshyn")], *Narodna muzyka Volyni ta Polissia*. Rivne, 2014. pp. 184–191; *him same*, (2015) *Tekstolohycheskyi analiz dvukh yspolnytelskykh versyi hutsulskoho skrypacha* [Textological analysis of the two performing versions by Hutsul violinist], *Edynstvo y mnohoobrazye slavianskoho myra: nauka, kultura, yskusstvo: Materyaly Mezhdunar. nauch.-prakt. konf. (Sankt-Peterburh, 19–20 oktiabria 2015 h.)*. SPb. pp. 62–64, (in Russian); *him same*, (2016) *Porivnialnyi analiz bervinkovykh nahravan hutsulskoho skrypalia*, [A comparative analysis of Hutsul violinist Berwin performances], *Ukrainska muzyka*. Lviv. Part 2 (20). pp. 31–38, (in Ukrainian); *him same*, (2017) *Hutsulskyi skrypal Ivan Sokoliuk – reprezentant tradytsiinoi muzyky sela Brustury (tvorchyi portret narodnoho muzykanta)*, [Hutsul violinist Ivan Sokolyuk – representative of traditional music of village Brustury (creative portrait of folk musician)], *Desiata konferentsiia doslidnykiv narodnoi muzyky chervonoruskykh (halytsko-volodymyrskykh) ta sumizhnykh zemel*. Lviv. pp. 269–280, (in Ukrainian).
5. Yaremko, B. I. (2007), *Hutsulskyi skrypal Vasyl Vardzaruk ("Iakobyshyn") i yoho poslidyvnyky*, [Hutsul violinist Vasyl' Vardazaruk ("Jacobyshyn") and his followers], *Etnomuzyka: Zbirka statei ta materialiv na chest 60-richchia Bohdana Lukaniuka*. Vol. 3. Lviv. pp. 57–66, (in Ukrainian).

Капела с. Космач, бл. 1960-ті рр. У центрі – скрипаль Дем'ян Ліндюк („Попиччин”).
 Фото з особистої колекції весільного музики з с. Космач Петра Семчука.

Bohdan Yaremko, ethnoorganologist, PhD, professor at the Taras Shevchenko Kremenec' Humanitarian-Pedagogic Academy (Lviv – Kremenec'), bo_yar@voliacable.com, +38098 425 37 56.

The artistic background of Demyan Lyndyuk's ('Popychyn') - representative of Kosmach fiddle tradition

The article describes the background of historical Gutsul traditional fiddler Demyan Lyndyuk ('Popychyn') (1919-1959), from the Kosmach village of Kosiv region of Ivano-Frankivsk. The historical research were undertaken on the ground of historical data, received at 2006 from the Demyans' niece Maria Ivasyuk, as well as from Kovalivka vilage Ivan Sokoluik-the-fiddler, who made the valuable contribution unto research, and played from memory two tunes by D. Lyndyuk, which he recollected as they were played by Demyan himself. Appended to the article the transcription of one of these Demyan Popychyn tunes, prepared by Lviv Music Academy post-graduate Yarema Pavliv at 2018. This tune is the virtuoso stanza of Gutsulka suite, composed of four stanzas, the tunes unfolding by varaitive combinatorics principle of four related or contrasting, finely embellished melodic motives. This piece, and moreover, the second one, 'Song Tune', are characteristic of Demyan Lyndyuk's performing manner, marked by inventive and exquisite melodic style, characteristic of Gutsul regional tradition. As appears, Demyan Lyndyuk ('Popychyn') were one of the most prominent representatives of the latter, the father-founder of which were Vasyl Vandzaruk, followed by fully-fledged fiddlers and teachers Dmytro Gudymyak, Vasyl Pozhodzhuk, Ivan Menyuk, Mykhaylo Slochak, Kyrylo Lyndyuk, and, in contemporary tradition, Ivan Sokolyuk. Among these names the proud of the place belongs to Fiddler Demyan Lyndyuk ('Popychyn'), who made outstanding contribution into flourishing of Gutsul instrumental and vocal musicianship. The life of this fiddler were short, but very intense and deserved to be preserved by grateful memory of coming generations of outstanding fiddlers of Kosmach-Shepit tradition of kosiv region.

Key words: fiddler, Kosmach tradition, ethnic music of instrumental & vocal tradition, melodic embellishment, art of musicianship.

Стаття надійшла до редколегії 6.05.2018 р.